

Fredag den 16. marts fyder maleren og digteren Jørgen Nash 70 år.

Det er nok muligt, at en og anden vil sige: »Nå, skal den provokatør nu også i avisen«. Provokatør har Jørgen Nash ofte været. Indrømmet. Han har foretaget sig adskillige happenings, som har vakt forargelse. Der opstod også forlydende om, at det var ham, der savede hovedet af »den lille havfrue« på Langelinie i København. Det var det ikke, men han hævder at vide, hvem det var. Det vil han så røbe i de erindringer, han har snakket meget om i mange år.

Og det med provokatøren. Da han så langt tilbage som i 1959 blev optaget i den blå bog, lød kommentaren i en avis: »Nu kan også gadedrenge blive optaget«. I hans mere private blå bog står at læse, at han har beskæftiget sig snart sagt med alt mellem himmel og jord, f.eks. været arbejdsdreng, kærnemager på en maskinfabrik, handelslærling, skibsdreng, smed, flyvemaskinebygger, skovhugger, cirkusarbejder, oversætter, straffe-fange og kunstkritiker.

Noget mere sammensat kan man vel næppe tænke sig. Men lærersønnen fra Silkeborg - vor verdensberømte maler Asger Jorns bror - har markeret sig i en lang række andre sammenhænge. Som digter har vildbassen modtaget Aarestrup-medaljen og det, man kalder Sveriges lille Nobelpris. Som maler er han repræsenteret på en lang række kunstmuseer, og i sit nuværende hjemland Sverige, er han højt elsket. Af flere grunde: Fordi han er en dygtig kunstner, et positivt menneske og en åben og hjælpsom natur.

Det er ting, man bør huske på, når man falder over navnet Jørgen Nash. Det er også værd at nævne i en fødselsdagsomtale.

I 1986 var han i Horsens for at lave et originalt stentryk på Industrimuseet for Horsens Folkeblads læsere. »Geviret og skønheden« hedder det, og det er et koloristisk meget fint arbejde, hvor Nash har fået lov til at udfolde den fantasi, som han i øvrigt har delt mange år med den tidligere Horsens-pige Lis Zwick, med hvem han giftede sig, fordi hun havde kørekortet, har han forklaret.

Men det væsentligste er, at der er megen kærlighed med i

spillet, hvortil kommer en fælles inspiration. Jørgen Nash kalder hende da også »min bedste kone«. Deres domicil har i talrige år været Drakabygget i Sverige, hvor de ikke alene har udfoldet sig kunstnerisk, men også givet sig af med at hjælpe mennesker, der havde det svært. De lægger ikke skjul på, at de har prøvet at være utroligt fattige. Havde der ikke i sin tid været en økonomisk håndsrækning fra den daværende statsminister Olof Palme, havde de måttet forlade Drakabygget, hvor 70-års fødselsdagen nu skal fejres med en overdådig og formentlig helt usædvanlig fest.

Hverken Nash eller Lis Zwick er nogen sinde kommet sovende til noget. De er i besiddelse af en ubændig trang til udfoldelse. Jørgen Nash elsker også at snakke, og uanset hvor længe han bliver ved, bliver han aldrig kedelig. Han har sine bestemte opfattelser af kunst, og hvad der ellers rører sig omkring ham. Han blæser på, om det, han siger, nu også bliver accepteret af andre. Nogle vil mene, at han er blevet »venligere« med årene. Jeg ved ikke, hvad man skal lægge i det. I hvert fald har Nash udviklet sig til en stor kunstner, og det er udbytterigt at være sammen med ham - også helt privat. (P.N.)